

ALBINA

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU, P. Gârboviceanu, G. Coșbuc, Gen. P. V. Năsturel,
Gh. Adamescu, I. Otescu, P. Dulfu, V. S. Moga, N. Nicolaescu,
Gr. Teodossiu, C. C. Pop-Tașcă

Abonamentul în țară pe an . . . lei 5 || Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " " 6 luni " 3 || Un număr 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.

Manuscrisurile nepublicate se ard

Redacțiunea își rezervă dreptul ca, din articolele ce nu se vor putea publica în întregime, să dea numai extrase sau rezumate.

SUMARUL:

I. Kalinderu, Cuvântare la societatea „Progresul Silvic”.
Pr. Iosif Popescu, Cuvântare la Duminică III-a a postului.
Em. Grigorovița, Pe malul Prutului. (*Cu 7 ilustrațiuni*).
P. Gh., Cuvânt despre traiul între soți.
M. Gorchi (trad. G. Carp), Moș Arhip și Lenca. (Urmare).
Yason, Lupii.

DIN ZIARE ȘI REVISTE:

Anecdotă. — O lege îmbucurătoare pentru fete.

ILUSTRAȚIUNI:

Tipuri din București: Vânător de înghețată. — Precupeț de vănături. — Negustor de fructe. — Bragagiu. — Sacagiu. — Precupeț. — Oltean precupeț de pasări.

CRONICA:

Corpurile legiuitoare. — Scrisori către Redacție. — Pentru pensionari. — De pe Domeniile Coroanei. — Recensământul trăsurilor. — Cărți primite la Redacție.

SUPLEMENT:

Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor, anul III, No. 24 dela 27 Martie 1911.

CUVÂNTAREA D-LUI I. KALINDERU

LA

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC”

Societatea „Progresul Silvic” ține în fiecare an câte două conferințe silvice.

Cea d'întăiu din acest an a avut loc Sămbăta trecută la Administrația Domeniului Coroanei în prezența E. S. d-lui baron Gaiffier d'Hestroy, Ministrul Belgiei, a d-lui Al. Constantinescu, fost ministru al Domeniilor, Ion G. Saita, N. Cețianu și a altor persoane distinse și membrii ai societății.

A prezidat d. Ion Kalinderu, președintele societății „Progresul silvic”, care a ținut cuvântarea ce urmează:

Domnilor și scumpi Colegi,

Sunt 21 de ani decând Societatea „Progresul Silvic” ține conferințe. Și, sunt 25 de ani decând această societate a luat ființă, căci pregătirile s'au început la 22 Decembrie 1885, iar ședința, în care societatea s'a constituit definitiv, a avut loc la 31 Martie 1886.

Fără îndoială că un sfert de veac nu e mult în viața unei societăți științifice. Cu toate acestea, cred că ne putem simți mândri, că ne-a fost dat să străbatem acest răstimp și să conlucrăm, după putere, la progresul silviculturii naționale.

Mă bucur că prin discuțiunile noastre de mulți ani și prin dezideratele ce am exprimat, am putut încâtva contribui cu deosebire, la alcătuirea noului cod silvic, datorit în cea mai mare parte fostului Ministru al Agriculturii și Domeniilor, d-lui Al. Constantinescu, care l-a realizat.

Poate că n'am făcut tot ce ar fi trebuit sau s'ar fi așteptat dela noi! Dar, date fiind piedicile de prea multe feluri ce am întâmpinat, putem să fim totuși mulțumiți că am putut netezi oarecum, nu numai calea progresului viitor, dar și calea pe care societatea noastră să poată merge de aci înainte, cu puteri sporite.

Intr'adevăr, pădurile fiind una din bogățiile țării noastre, munca ce desfășurăm trebuie să fie îndreptată deopotrivă asupra conservării, ca și a exploatării lor raționale. Și aceasta s'o facem nu numai ca silvicultori, ei și ca români, pentrucă dela obârșie neamul nostru a avut o mare dragoste către pădure, către pădurea cu haina verde, care desfătează ochiul și dă puteri atât în lupta cu nevoile zilnice, cât și pentru apărarea vetrei.

Pentru aceasta n'aveim decât să ne-aducem aminte de baladele și legendele nemuritorului bard V. Alecsaandri, cântărețul frumuseților

naturei și al unirii între toți pe timpul frământărilor, din care a răsărit România.

În nădejdea că pe viitor munca noastră împreună va da deci rezultate și mai bune, mulțumită armoniei — care îmi permit a spune că o pretind dela membrii societății — cum și dorului comun de a lucra la mărirea țării, trec, Domnilor, la subiectele conferințelor din acest an.

În astăseară va vorbi d. profesor și inspector silvic, Petre Antonescu despre silvicultura din Belgia, și ne va arăta care e starea actuală a masivelor păduroase din această țară, cum și legile și organizația serviciului silvic, cărora sunt supuse. În legătură cu acestea d-sa ne va comunica, tot deodată, constatările făcute cu ocaziunea excursiunilor „Uniunii Internaționale a stațiunilor de experiențe silvice“, cum și rezumatul discuțiunilor urmate în Congresul din Septembrie 1910 al sus-zisei Uniuni, privitor la chestiunile silvice importante, cum sunt: Influența proveninței semințelor forestiere, întrebuințarea îngrășămintelor chimice în cultura mare și altele.

Sâmbăta viitoare va vorbi d. profesor și inspector silvic N. G. Popovici, despre:

Pădurile țării față cu noile ligiuri silvice, o chestiune de mare însemnătate pentru administrația lor.

Domnul Popovici va face o expunere scurtă a pădurilor noastre, arătând că suntem săraci în păduri și că cele pe cari le avem, și cu deosebire ale proprietarilor particulari, nu se exploatează rațional. Iar, ca consecință, va analiza ultimele legiuri silvice, și expunând avantajile și desavantagiile lor, va arăta cari sunt măsurile cele mai bune ce ar trebui luate. Desigur că ne va întreține și despre necesitatea unei legi de organizare a corpului silvic însuș, fără care, orce lege privitoare la păduri, nu poate da rezultatele așteptate. Societatea noastră a exprimat chiar un desiderat în această privință în adunarea generală din anul trecut.

Înainte de a lua cuvântul d. profesor Antonescu, exprim via noastră recunoștință E. S. d-lui Baron de Gaiffier d'Hestroy, Ministrul Belgiei, care binevoește a asista la conferință. Prezența E. Sale e o caldă atențiune și pentru noi și pentru țară căci Belgia, cu care avem relațiuni comerciale însemnate, e o pildă luminoasă de năzuință satornică către progres în toate prvințele.

Mulțumesc în modul cel mai călduros d-lui Al. Constantinescu și N. Cezianu, I. G. Saita, cum și tuturor domnilor cari, deși nu fac parte din societatea noastră, au binevoit asemenea a ne cinsti venind la conferință și dându-ne astfel dovadă că prețuesc modestele noastre sforțări.

A N E C D O T Ă

Correspondentul: D-le șef, nu pot descifra iscălitura acestei scrisori.

Șeful: Nu mai zăbovi mult, ci scrie-i omului că nu putem să-i descifrăm iscălitura.

(Calendarul ilustrat pe 1898)

CUVÂNTĂRE

LA DUMINICA III A SF. ȘI MARELUI POST

(Prescurtare după Ilie Miniat).

«Ce folos este omului de ar dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul său (Marco, cap. 8, vers 35)».

Fraților,

Astăzi, Sf. Biserică pune înaintea creștinilor celor ce se ostenesc în nevoița postului, cinstita Cruce, pentrucă întrarmându-ne cu această puternică armă să putem urmă și săvârși călătoria postului cu ușurință.

Sf. Evangheliie de astăzi ne spune că cel ce voește a urmă pe Mântuitorul să se lepede de sine, adică să-și jertfească toate dorințele, bucuriile și chiar viața pentru mărturisirea ade-vărului Sf. Evanghelii și atunci nu numai că va putea fi următor Mântuitorului, dar încă își va mântui și sufletul care este partea cea mai prețioasă a omului ce nu se poate ase-măna cu nimic în lumea aceasta.

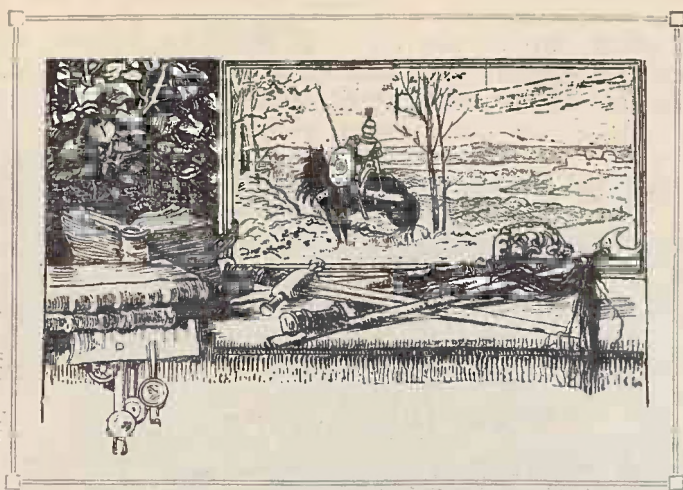
Când Dumnezeu a creat lumea, pe toate le-a creat numai cu Cuvântul. A zis și s'a făcut: Cerul, pământul și toate vietățile de pe el. Numai când a venit la facerea omu-lui, «a zis» și «a făcut». A grăit: «Să facem om după chipul și asemănarea noastră». A făcut trupul, luând cu Dumne-zeeștile mâini țărână din cari l-a alcătuit, apoi suflând în fața lui suflarea Dumnezeiească i-a alcătuit sufletul. Dintre toate zidirile lui Dumnezeu, omul este cel mai nobil, fiindcă numai el este zidit după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Nici îngerii, nici arhanghelii, nici una din firile îngerești, nu s'a bucurat de această cinste. Sufletul are toate darurile cu care sunt înzestrați îngerii; minte, înțelegere, voie liberă, înțelepciune. Ca și îngerii, sufletul nu cunoaște hotare; zboară cu gândul într'un moment dela răsărit la apus, peste mări și țări. Nu știu în ce întrec îngerii pe suflet, dar aceasta știu că sufletul întrece pe îngeri fiindcă numai el este icoana lui Dumnezeu și așa celui ce voește să afle ce este sufletul, i se răspunde *«că el este lucru cel mai însemnat al înțelepciunii Dumnezești; este o vie icoană a lui Dumnezeu și a Sf. Treimi»*.

Neasemănată este frumusețea sufletului. Fericirea raiului și bucuria dreptilor constă în privirea feței lui Dumnezeu. Atât de frumoasă este fața lui Dumnezeu, că sfinții îngeri nu se mai satură privind-o. Dar sufletul omului este chipul acestei

Dumnezeești fețe și prin urmare cu ce-l putem schimba când nici o altă materie nu-i este asemenea nici în cer nici pe pământ? Și tocmai acest lucru care e cel mai prețios îl pierdem în schimbul unei ticăloase dulceați a păcatului! Și încai, de am avea mai multe suflete, dacă am pierde unul, ne-ar rămânea altul. Dar noi avem numai unul. Un suflet pentru care s'au făcut toate frumusețile cerești și pământestești și, de-l vom pierde pe acesta, le-am pierdut pe toate. — Să ne aducem aminte de dreptul Iov. Când a vrut Dumnezeu să ispitească răbdarea lui, a dat libertate diavolului să-l întristeze și să-i facă cele mai mari pagube, iar de sufletul lui să nu se atingă. Într'o clipă fericitul și bogatul Iov pierdă toate averile sale: oile, boii, cămilele, cari răpite de hoți, cari arse de trăznet, până și feciorii și fetele fură îngropați sub casele prăbușite peste ei. În fine el însuși lovit cu o rană cumplită, zăcea în gunoiu, ziua ars de soare și noaptea înghețat de frig. Și astfel Iov care pierduse toate averile, copiii și sănătatea, totuș nu pierduse nimic, căci nu-și pierduse sufletul. Că a pierdut averea zicea: «Gol am ieșit din pântecul maicii mele, gol mă voiu și duce». Că a pierdut copiii: «Domnul a dat, Domnul a luat». Că a pierdut sănătatea: «Cum a plăcut Domnului, așa a făcut». Pentru toate mulțumea lui Dumnezeu că de sufletul său nu s'a atins zicând: «Fie numele Domnului binecuvântat». Aci se arată pronia lui Dumnezeu care spre a ne ispiti sau pedepsi îngăduie diavolului să ne păgubească în lucrurile noastre prețioase iar de suflet nu-l lasă a se atinge. Din contră, sufletului îi trimete inger păzitor care să-l apere și să-l ocrotească. Și pe când alte bunuri pământestești ca avere, copii sănătate se mai pot dobândi, sufletul odată pierdut, le-am pierdut și pe toate acelea.

Deci, decât să ne pierdem sufletele, să se piarză mai bine lumea înaintea ochilor noștri, căci ce sunt plăcerile și bucuriile ei? Un vis al unei nopți. Sufletul este zidirea cea mai frumoasă, căci este chipul lui Dumnezeu, este lucru cel mai prețios, căci este numai unul și de-l vom pierde le-am pierdut pe toate; este nemuritor și de-l vom pierde odată l'am pierdut pentru totdeauna. Iar cine nu cinstește sufletul său mai mult ca această lume deșartă, sau nu are suflet sau nu este vrednic să-l aibă. — Amin.

Pr. Iosif Popescu,
Talea Prahova.

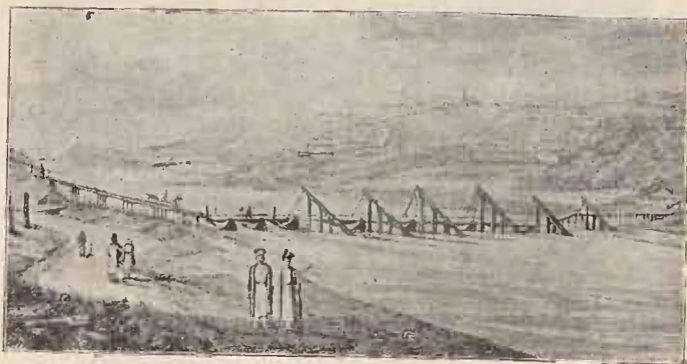
PE MALUL PRUTULUI

SCHITĂ DIN BUCOVINA

Dela poalele Carpaților și până la orașul Cernăuți e numai cale de câteva ciasuri. Căci cum ai atins târgul micuț al Storojinețului, treci numai cât coama păduroasă a Crivei și, luând rămas bun dela valea Siretului, cobori în fundătura dela Broscăuți ce se prelungeste cu fagetul ei întins, până'n drumul mare. V'am mai spus eu altădată, că drum ciudat ca ăsta rar se vede. Par'că îi fugăriseră Tătarii pe inginerii ce l-au croit, de nu avură vreme să-l mai cotească printre cele dealuri hleioase și despuiate, peste cari trece, așa razna, în dungă dreaptă, trasă, ai zice, cu sfoara cătrănită pe planul ce-l vor fi avut înaintea lor. Te uiți din dealul Crivei spre dealul Camenei, vezi o linie și nimica alta. Te pui în capătul acestei linii, din susul satului rusesc al Camenei și te uiți iar înainte, vezi că linia dă țintă spre Cernăuți, și atâta-i de necurmată vâna drumului, încât ți se pare că ai Cernăuțul chiar înaintea ochilor, să-l prinzi cu mâna. Numai până-l ajungi, ți se prăpădesc și caii și trăsura, suind și coborând cele patru dealuri colburoase, pe cari trebuie să le biruești.

Pe coama dealului din urmă se respiră zidurile întunecate ale Cernăuțului, vechiu loc de strajă, așezat de Moldoveni în apropierea țării leșesti de odinioară. Și eră bine ales locul, că pe sub poalele rupturoase ale dealului șerpuește bătrânul Prut cu vadul său vestit și locul de vamă înființat, precum ne spun cronicile, încă pe la 1407, de Alexandru cel Bun. Pe aici ducea drumul cel mai scurt din Polonia spre

vechile orașe moldovene Siret și Suceava. Pe aici s'au întors, precum știm din bătrâni, cetele fugare ale craiului leșesc Albrecht, bătute de domnul Ștefan la 1497. Ba s'au și fost

Vechiul pod cu caice peste Prut

pus puțințel la odihnă, umiliți de Leși, numai atât că Moldovenii noștri, pare că li-au cam stingherit tihna, după cum se înțelege din paloșele frumoase de pe vremea aceea, găsite chiar în nisipul din albia vadului.

Indemănat și căutat eră vadul acesta prin faptul că tocmai în partea locului se varsă în Prut două păraie, Ruda și Clocucica. Aceste alcătuiesc o scobitură lată, prin care-și face loc târgul Cernăuțului cu toată așezarea sa. De aici, dela vechiul vad al Prutului, unde se resfață în zilele noastre cele două poduri mărețe peste apa râului, te tot urci în sus, pe ridicătura unui deal nesfârșit, până dai în inima orașului de astăzi. Și doar numai cât drumul cel cotit cu măiestrie și cu casele de pe delături mai îmbrobodesc puțin înfățișarea urâtă a acestui urcuș blăstămat de toți cărașii, din pricina chinuitelor dobitoace. Cu atât mai frumoasă, ba chiar mândră este în schimb priveliștea ce ți se deschide, când ai ajuns sus de tot, căci vezi parcă așternută la picioare valea Prutului, până colo, spre hotarul Basarabiei. În punctul cel mai frumos al acestei priveliște, se află biserica ortodoxă cu hramul Sf. Paraschiva. Clădirea ei frumoasă ne întâmpină oarecum salutând și vestește pe cel nou venit, că se află pe pământ vechiu românesc. Dela sfântul lăcaș în sus începe așa zicând miezul orașului, străbătut de drumul mare, pe care am intrat.

Drumul acesta de intrare dinspre apa Prutului, înaintază tot urcând, până se despică însfârșit în două, ținânduși la stânga calea necurmată spre țara Ardealului, de unde, i-a și ieșit numele de «Drumul Transilvaniei», în vreme ce craca care apucă la dreapta, dă în satul Cucurmare și spre ținutul Storojinețului. Din partea asta m'am pomenit

venit și eu pe la 1866, adus de tatăl meu, chip că să mă mai pregătesc puțin, după învățătura căpătată în școala părintească, pentru intrarea în gimnaziu, sau — cum se zicea pe atuncia, — în școala latinească.

Nu știu cum a brodit soarta și întâmplarea, dar tocmai anul acesta al despărțirii mele de casa părintească a fost pentru Bucovina și pentru bieții ei locuitori un an de grele încercări. El s'a arătat strașnic chiar din zilele sale dintâiu, prin faptul că oamenii pe urma celor doi ani neroditori dela 1864 și 1865, nu aveau aproape ce mânca și ajutoarele de grâu ce se așteptau din alte țări, n'au cam sosit la vreme. Astfel încă de pe la bobotează a izbucnit, mai ales prin satele ținuturilor de sus ale Bucovinei, o foamete grozavă. Muriau locuitorii cu miile și cei ce-și trăgeau zilele, hrănindu-se din rășniture

Biserica Sf. Parascheva

de coceni și de ghindă, abia se mai țineau în picioare de slăbiciune. Și venea în urmă boala tifosului, de-i seceră moartea repede și pe cei rămași. Amarul acesta cumplit și nevoia de nedescris începuse a se resimți spre primăvară până și prin orașul Cernăuți și a apucat sărăcimea mahalalelor să se deie, pe urma lipsei și fioroasei deznădăjduiri la furțișaguri și la jafuri, încât nu mai eră sigur nimenea de avutul său. Boala tifosului, care bântuia cu nemiluita, a dat apoi în holeră, și-mi aduc aminte, că la Cernăuți, una din cele dintâi jertfe ale strașnicei molime, a fost un om de-ai noștri, un bun Român, doctorul Dimitrovici.

Mă dăduse părinții în gazdă la bunica mea, care locuia, cum am mai spus cu alt prilej, în casa ei gospodărească și încăpătoare din ulița Roșei. Fiul său, adică unchiul meu, eră slujbaș la magistratul orașului și pe urma stării sale ne bucuram de oareșicare pază prin partea aceea, unde locuiam. Atât că tocmai pe acolo trecea sărăcime multă și vedeam zilnic duba spitalului, cum se primblă, încă de pe la Rusalii, pe drumul Roșei, în jos și iar în sus, de culegea pe nenorociții doborâți, așa din senin, de groaznica holeră. Venea,

țin minte și astăzi încă, pe la casă, la noi, un cerșitor leah, cu numele Iasik, care nu lipseă nici când din uliță, ba eră chiar foarte îngăduit, fiind glumeț, din fire și nu tocmai prost la

Casă veche românească

cap. Dacă nu l-ar fi stricat beția, omul acesta ar fi fost poate chiar bun de pus la câte o treabă, dar în timpul când l-am apucat, Iasik își trăise traiul, și eră un bătrân nepuțincios. Numai atât că îl vedeai tot încă poznaș și gata de șagă.

Cum stam într'o dimineață în capul pridvorului, văd la porțiță pe Iasik, că pune mâna pe clanță, dar zărindu-mă pe

mine, imi face semn spre drum, unde oamenii spitalului tocmai încărcau în căruța acoperită pe o femeie căzută în neputință. Mă uit la cerșitorul nostru și dau să-i întind mila de toate sâmbetele, când iată că văd fața sa schimonosindu-se, zâmbetul obicinuit batjocoritor prefăcut în strâmbătură de durere și gura-i s'a umplut de bale. Un strigăt răgușit de suferință năprasnică, și numai cât l-am și văzut pe sârmanul cu mâinile la pantece, căzând la pământ și zvârcolindu-se în chinuri înspăimântătoare. Il apucase holera și eu, până să dau fuga în casă, să spun ce s'a întâmplat, cei cu duba spitalului îl și obliciseră, de mi l-au încărcat îndata mare și nici că am avut vreme să-i mai văd încotro au pornit cu el.

Erau lucruri strașnice ce se petreceau atunci la Cernăuți. Căre întregi pline cu morți ieșeau din porțile spitalului mare, trăgeau în dos, la un loc gol, unde astăzi se înalță palatul guvernului, și din căsuța de alături, ieșea părintele Leon Popescu, — îl văd ca astăzi, — cu patrahirul după gât și crucea în mână și, spunând la iuteală o rugăciune, stropea morții cu aghiazmă și carele porneau în goana cailor spre pinterim. Acolo însă, — strașnicie și mai mare, — așteptau cioclii, înaintea unei gropi uriașe și adânci, mi-i înhățau pe morți de cap și de picioare și mi-i aruncau repede, bărbați, femei, unii peste alții, înlăuntru, de se făcea un strat. Apoi turnau peste ei var clocotit din niște căldări mari, până nu se mai vedeau nici fetele negre, nici părul zburlit al morților. Și urmă alt rând de trupuri și alt strat de var. Pe obrazurile împetrite

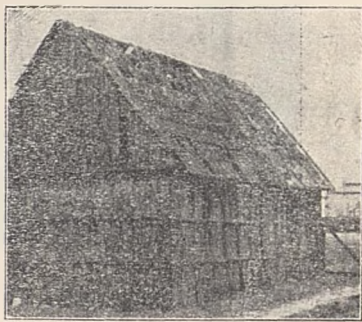

Iasik

ai celor de față, ca și ai groparilor, nu vedeai cu toate astea nici urmă de milă sau întristare. Că se deprinsese par'că lumea cu moartea și eră tot omul în așteptare să-i vie ceasul și rândul. Și de se întâmplă să moară cineva mai cu stare, se făceau înmormântări cu prohod și cu evangheliile și nici că-l tăia pe cineva prin cap, că s'ar putea molipsi de boala strașnică și fărăde scăpare, care-i pândea deopotrivă, pe cei ce-l însoțeau pe mort la țințerim, ca și pe cei ce se întorceau de acolo.

Intr'o zi murise un vecin al nostru, gospodar de samă și foarte bogat. L-a grămădit fost boala tocmai la culesul cireșelor, adusă pesemne de lipoveanul care luase pomătul mare al lui moș Ilincu cu năimeală. Amurit adică întâi Lipoveanul și după el vecinul. Și n'a murit îndată, ci abia după câteva zile. Că se ivise niște borfari veniți de pe la Nouăsulița rusească și cercau să lecuească pe cei apucați de boală prin frecături la pielea goală. Mulți se vindecau în felul ăsta și mai ales Jidovii plăteau câte cincizeci sorocoveți, dacă scăpă bolnavul cu viață. Au fost aduși în grabă malaburnicii — așa fi chemă Evreii pe acești doftori muscălești, — și mi l-au frecat pe sârmanul bătrân, de i-au mers pielea de pe trup, dar par'că, i se făcuse mai bine. După două zile însă totuși a murit. Și l-au îngropat pe vecinul nostru cu trei preoți și i-au făcut praznic mare, ca și cum nu eră nimic. Când ne am întors însă, dela mort acasă, — căci ca să lipsească cineva din vecini, ar fi fost rușinea cea mai mare, — a și căzut hunică-mea bolnavă. Și n'au fost chemați, ce-i drept, malaburnicii, numai a adunat unchiul meu pe toți doftorii din oraș, de au scăpat-o pe biata bătrână de moarte sigură. Dar și înmormântările aceste nesocotite ale oamienilor mai cu dare de mână, au început a se face cam de atunci, mai cu fereală, noaptea, la lumina făcliilor, și lucrul acesta părea oarecum și mai strașnic. Căci morții se înmulțiau și nici nu-i mai ducea la țințerimul cel vechiu din oraș, ci tocmai afară, la un loc depărtat, încât vedeai toată noaptea roșeața fioroasă a făcliilor zvăpăindu-se pe cerul negru.

Pe lângă această crudă încercare a orașului și a împrejurimilor mai eră și altă urgie, ce căzuse aproape în același timp peste întreaga țară. Impărăția Austriei se încăierase încă din primăvară în ceartă cu craiul Prusiei, care căută pricină demultă vreme și, fără mare zăbavă a și izbucnit războiu. Toată oastea din oraș, ba încă și oameni ce ieșise din oștire, au trebuit să plece și mulți Românași de ai

Baraca holericiiilor

noștri nici că s'au întors mai mult din căsăpia dela Sadova. Au murit flăcâii sărmanii pe câmpul de luptă, în vreme ce părinții lor, săracii, se stingeau pe acasă de urgia foametei și holerei. Adevărată pedeapsă dela Dumnezeu, cum spuneau toți în gura mare, că umblau oamenii deznădăjduiți, bieții, și se rugau cu lacrimi pe la sfintele biserici.

Tot în timpul acesta, așa pe la Sânpetru, se stărnise zvonul, că o oștire moldovenească s'ar fi pregătind să treacă hotarele și să intre în Bucovina, umblând, cum se auzia, cu planul, să ieie Cernăuțul și să pună mâna pe Bucovina. Frica orășenilor, mai ales a Jidovilor, nu eră proastă. Că oaste nu eră în Cernăuți de loc, și, — se vede treaba, — va fi fost și câteceva adevărat în toate aceste, că ne-am pomenit într'o bună dimineață cu un regiment de infanterie ungurească, care venise în grabă, peste munți, așa un fel de pază bună pentru orice primejdie rea. Nu s'a întâmplat însă nimic din toate aceste și s'au potolit puțin duhurile.

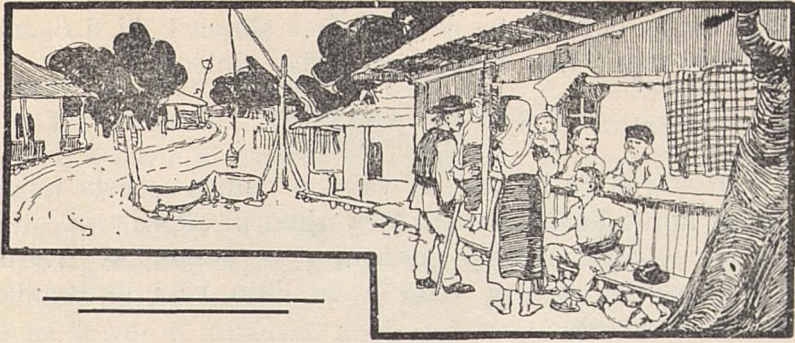
Cine n'auvut însă parte de liniște, erau tot Evreii orașului. Căci abia scăpase de spaima năvalei oștirea din Moldova, spaimă care făcuse pe câțiva să o ieie la fugă, în Galitia, și iată altă pacoste pe capul lor. În noaptea de 6 Septembrie, — țin minte prea bine, fiindcă dam tocmai examen de primire la gimnaziu, — a izbucnit în ulițe jidovească un

foc înspăimântător, care, ajutat de un vânt turbat, s'a întins până în ulița cea mare a orașului. Și au ars în cele patru zile, cât a ținut fo'ăria, nu numai casele negustorilor evreiești, dar au ars și diregătoriile oștirea cu casa comandantului, judecătoria cea mare, visteria, biserica catolică și multe alte clădiri de samă. Intrase groaza în orășeni, fiindcă pojarnici iscusiți nu erau, tolumbe aveă orașul numai câteva și se zăpăcise lumea cu desăvârșire, cum nici nu eră mirare, după atâtea urgii venite peste capul bieților oameni.

(Va urmă).

Em. Grigorovitză.

CUVÂNT DESPRE TRAIUL INTRE SOȚI

Ați auzit, cred, de multe ori spuindu-se, că:

«Unde-i unul nu-i putere,

«La nevoi și la durere;

Dar: «Unde-s doi, puterea crește

«Și dușmanul nu sporește!»

Cu toții știm ce însemnează aceste vorbe; cu toții le putem tălmăci.

Înțelesul lor e acesta: Nimeni nu poate trăi în lumea aceasta numai prin sinea lui și numai pentru dânsul, căci la fiecare pas omul simte nevoia unuia sau a mai multor tovarăși cu cari să se ajute.

De pildă: Vrei să pleci la un drum; ai nevoie de tovarăși, căci cine știe ce te întâmpină în cale: Ori, Doamne ferește, ți se îmbolnăvește o vită, ori ți se strică ceva la căruță, ori îți ies înaintea niște oameni răi, și câte încă alte multe nu poți păți! Ce te faci atunci fără tovarăș? Așa-i că ești de pierit?

Alta: Vrei să-ți pui oile pe brânză, ori să-ți duci vacile la suhat, singur nu-ți dă mâna să-ți faci stână, ori să plătești văcar; deci iarăși alergă să te întovărășești cu alții.

Dar când ai nevoie de bani, ori numai de un împrumut de făină (mălăiu), sau de o sărătură de sare, ce faci? Dai fuga la vecin să te împrumute.

Nevoile acestea însă sunt mai ușoare; dar ia gândi-ți-vă — n'aș grăi într'un ceas rău — la un foc, ori la un înec, sau la o călcare de hoți, ori la o boliște de vite sau de oa-

meni, ori la o foamete, ce te-ai face singur? Ai fi de sărit în apă și nimic mai mult, căci vorba cântecului:

«Unde-i unul nu-i putere
«La nevoi și la durere!»

În sfârșit ce la deal, la vale: în lumea aceasta nu poți isprăvi nimic fără tovarăși, fără ajutorul altora!

Omul care n'are pe nimeni și e osândit să trăiască singur; pentru dânsul viața e un chin, căci ia ascultați-l cum se tânguește:

Frunză verde odolean,
Toată lumea-i dintr'un neam,
Numai eu pe nimeni n'am!
Toți cu frați și cu surori,
Numai eu căzut din nori;
Toți cu frați, cu surorele,
Numai eu căzut din stele;

* * *

Toți cu frați și cu soție,
Numai eu ca cucu'n vie;
Toți cu tată și cu mamă,
Numai eu stau să-mi fac samă!

Dar acuma v'ași întreba: Care dintre tovarășiile omenști e cea mai puternică, cea mai trainică și totdeauna și cea mai sfântă?

Răspunsul îl văd pe fețele d-voastre: e *căsătoria*.

Da, oameni buni, însoțirea cea mai sfântă de pe lumea aceasta, e *căsătoria*. Și e sfântă pentru că a fost orânduită și binecuvântată de Dumnezeu. V'aduceți aminte ce spune la sfânta Scriptură? «Și văzând Dumnezeu că nu e bine să fie omul singur, i-a făcut lui soție». «... Și binecuvântându-i, le-a zis: Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți pe el!»

Căsătoria e pusă de Mântuitorul între cele 7 taine. După cât de sfânt e botezul, ungerea cu sfântul mir, cuminicătura și celelalte, tot pe atât de sfântă e și căsătoria.

V'aduceți aminte că cea dintâiu minune pe care a făcut-o Domnul Nostru Isus Hristos, a fost la nunta din Cana Galileei, când a prefăcut apa în vin. Iată în ce cinste mare a avut Mântuitorul căsătoria, dacă ș'a început sfânta sa muncă pentru răscumpărarea lumii, tocmai dela nuntă!

Dar căsnicia mai este sfântă și pentru cuvântul că se

intemeiază pe cel mai puternic, mai dulce și mai frumos fior (simțimânt) omenesc: pe *dragoste*. «Și unde e dragostea, zice apostolul, acolo e și Dumnezeu, pentrucă Dumnezeu e dragostea».

Insoțirea dintre bărbat și femei se datorește dragostei. Iată cum glăsuește Apostolul Pavel, despre aceasta: «Și va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeea sa și vor fi amândoi un trup!»

Vedeți ce-i în stare să facă dragostea? Din doi oameni, din două trupuri, să facă un singur trup! Cu adevărat că mare putere este aceasta!

Dacă acuma, soții vreau să trăească pe deplin fericiți, cea mai mare grijă a lor e să nu-și slăbească de loc focul dragostei, ce i-a unit.

Aceasta e cea mai mare datorie a soților. Din ea izvoarăște tot farînecul vieței. Și numai așa făcând vor putea duce o viață senină; numai așa vor putea birui toate greutățile vieței, numai așa vor putea scăpa de dureri și nemulțumiri, căci după spusele apostolului, «dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduște, toate le rabdă!»

Dar ia să vedem, dragii mei și ai lui Dumnezeu, cum trebuie înțeleasă dragostea dintre soți, dacă voim să-i gustăm roadele.

A iubi pe cineva, nu înseamnă a i-o spune aceasta din gură, ci mai vârtos a i-o dovedi cu fapta.

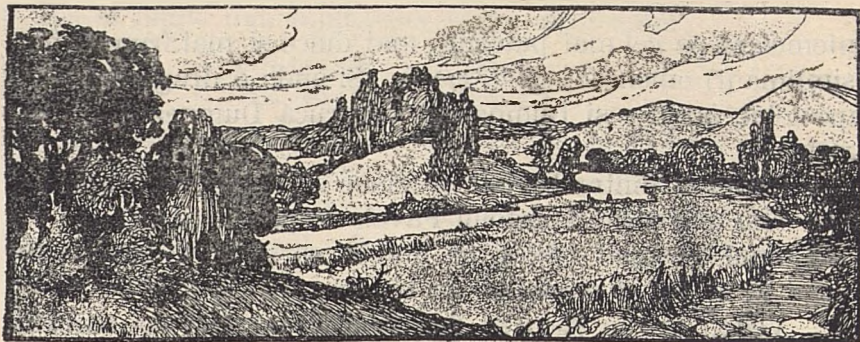
Bărbatul își va iubi femeea sa, atunci când nu se va îndepărta niciodată de dânsa, fie cu trupul, fie cu sufletul; cu alte cuvinte dacă îi va fi credincios.

În viața lui va întâlni de bună seamă femeii cu mult mai frumoase și mai cu duh decât a sa; însă să nu uite că niciuna dintr'acestea nu se va apropia de el decât cu gândul de a-i deșertă punga, de a-i fură hrana copiilor și a soției sale, de a-i răpi liniștea și bunul traiu din casă.

Nici-o mândră nu-ți mai zice
 Ia mai strângeți bani, voinice.
 Mai lasă-ți vr'un ban în pungă
 Că-i aveă v'o cale lungă.
 Ia mai lasă-ți v'o pară
 Că te-a pâlî vr'o belea!...

(Sfârșitul în No. viitor).

P. Gh.

MOȘ ARHIP ȘI LENCA ¹⁾

(Din rusește)

Fata se bociă într'una și nu-și deschidea gura...

— Ascultă!..., — începù din nou Lenca, — împins de o neapărată trebuință de a-i veni în ajutor!... Ascultă!... De ce plângi? Spune-mi și mie!... Te-a bătut cineva?... Nu-i nimic..., o să-ți treacă!... Dar poate... ai... altceva? Spune-mi!... Te rog... Ai să vezi..., asta are să te ușureze!... Poate ai pierdut ceva?... Am putea căută împreună!...

Fetița, fără să-și ia mâinile dela ochi, clătină trist din cap și-i răspunse printre suspine:

— Eră... o basmă!... Am pierdut-o!... Tata mi-o adusesse dela iarmaroc..., eră albastră și cu flori... Mi-am pus-o 'n cap și... am pierdut-o!... Și începù să plângă și mai tare, scoțând din vreme 'n vreme, cu un glas întretăiat de suspine, niște strigăte ciudate: «Oh!, oh!, oh!...» Lenca vedeă că nu-i în stare s'o ajute cu nimic și plin de sflală se dete mai la oparte, uitându-se trist și gânditor la cerul întunecat... Nu se simția în largul său..., îi eră milă de fetiță...

— Nu mai plânge!... Poate-om găsi-o... — adăugă cu glasul scoborit... Dar băgând de seamă, că nu-i mai ascultă mângâierile, se depărtă puțin de lângă ea și începù să se gândească că, nu din pricina asta s'o bată când s'o întoarce acasă... Și parcă vedeă pe tatăl, un cazac zdravăn și negricios, cum da în ea și cum se tăvăliă la picioarele lui, scăldată în lacrimi și tremurând toată de frică și de durere...

Și vru să plece, simțindu-se nenorocit și necăjit, că nu-i

¹⁾ Vezi No. 25.

în stare să-i fie de vreun folos..., dar, după ce făcù câțiva pași, se întoarse, se așeză în fața ei, rezemat de gard și silindu-se să găsească niscaiva vorbe dulci și mângâietoare, ca să i le spună... Dar nu-și putea aduce aminte astfel de vorbe...

— Cel puțin..., scoală din drum, fetițo! Haide... te rog..., nu mai plânge!... Hai..., întoarce-te acasă și spune-le ce ți s'a întâmplat... Dar... nu le spune, decât numai atâta... că ai pierdut-o!... Ori se vede..., că de pe acum a ți-e frică de bătaia pe care ai s'o mănânci?...

Incepuse să vorbească cu glas dulce și plin de milă... și sfârșind cu întrebarea asta batjocoritoare, se'nveseli văzând-o, că se scoală din praf.

— Uite..., așa!... urmă el surâzând și plin de mulțumire... Vrei să viu și eu cu tine... și să le spun eu tot?... Voiu ști să te apăr..., nu-ți fie teamă!...

Și Lenca își ridică cu mândrie umerii, uitându-se cu un ifos de biruință în juru-i...

— Nu vreau!... șopti fata, scuturându-și ușor rochia de praf și plângând mereu...

-- Dacă vrei..., merg!... adăugă Lenca cu glas tare și infundându-și șapca pe cap.

Și sta așa în fața ei, cu picioarele depărtate unul de altul și zdrențele, de pe trupu-i fluturau pe el... Lovi în pământ cu bățul și se uită cu îndârjire la fată... Și ochii lui mari și triști se vedeau toată mândria..., toată semeția...

Fata se uită la el cu neîncredere, ștergându-și lacrimile de pe obraz și-i zise printre suspine:

— Nu-i nevoie! Nu... mai... veni! Mamei... nu-i plac cerșetorii!... Și plecă întorcându-și de vre-o două ori capul spre el...

Lui Lenca începù să i să strângă inima... Iși luă iar înfățișarea-i abătută și, — aruncându-și pe umeri traista, pe care o ținuse în mână până atunci, strigă după fată, care cotea ulicioara: «S'auzim de bine!...»

Ea își mai întoarse capul odată și pieri...

... În jurul lui totul păru și mai plictisitor și mai întunecat... Seara s'apropiă... În văzduh plutiă căldura înăbușitoare, ce prevestește o furtună... Soarele se lăsase jos de tot și vârfulurile ploilor se înroșise puțin,.. Umbra nopții

învăluia ramurile și copacii de felul lor mari păreau acum înalți..., ca niște matahale... Lui Lenca i se părea că stau pe gânduri..., că sunt în așteptarea a cine știe ce lucru grozav... Soarele, care se mai zăria încă asupra-le, se pierde din ce în ce în zarea înfumurată..., de-ai fi zis că e gata să se'impreune cu pământul...

În depărtare..., s'auzia vorbă... Din altă parte... s'auzea cineva cântând... și sunetele astea dulci și tremurătoare păreau pline de căldură înăbușitoare, ca și văzduhul înconjurător... Lenca se întristă și din ce în ce parcă îl cuprindea frica... Porni să-și caute bunicul și o luă repede pe ulicioară... De cerșit... nu-i ardea lui... Simțea parcă..., că inima-i bate repede... repede de tot... să se gândească..., asta îl obosea... Și fetița-i venea într'una în minte... Oare ce s'o fi făcut? O fi ajuns acasă? Poate o fi bogată? Dacă o fi a vreunuia cu stare or s'o bată..., căci toți bogații sunt niște sgârceți... Dar dacă or fi săraci..., poate n'or bate-o... Săracii își iubesc copiii mai mult, pentru că fac din ei unelte de muncă pentru mai târziu... Gândurile astea îl frământau într'una și în fiecare clipă creștea în el un simțământ de amărăciune întristătoare și apăsătoare, care-l muncea, ca o umbră din ce în ce mai grea și mai întunecoasă... Amurgul se întindea și năbușca creștea...

Lenca întâlni în drum cazaci cu femeile și fiecele lor, cari treceau pe lângă dânsul, fără să-l cinstească cu vre-o privire, fiindcă... nici vorbă... erau obișnuiți să vadă venind din Rusia tot felul de flămânzi... Iși lunecă privirea-i turbure spre fețele astea grase și sătule și porni repede spre biserică, a cărei clopotniță strălucea în verdeața copacilor...

S'auzea șgomotul vitelor, cari se'ntorceau dela pășune... În sfârșit..., uite... și biserică, mică și îngustă, cu cinci turlle albastre, înconjurată de plopi, ale căror vârfuri întrec crucile scaldate de razele soarelui, care apune și care le împărăștie ca un aur roșiatic... Iată... și moșneagul, că se îndreaptă spre curtea bisericii, — încovoiat sub greutatea traistei — și care punându-și mâna streășină, se uită în toată părțile... În urma moșneagului se mișcă un cazac cu mersul greoiu... Șapca-i lăsată pe ochi și în mână ține un baston...

— Nu ți-i goală traista..., nu așa?... Întrebă moșneagul

apropiindu-se de Lenca, care-l aștepta lângă gardul bisericii...
Cât despre mine..., ia te uită, ce-ți mai aduc!...

Și gemând, moșneagul își ia de pe umeri și lasă jos traista-i de pânză, tixită de merinde...

— Pe aici capeți de toate... Lumea de pe aici e foarte darnică!... Da... ce-ai tu, de stai așa de moluz?...

— Mă doare capul!... — răspunse Lenca încet..., lungindu-se jos lângă moșneagul, care se rezemase de un morman de pietre..., mângâindu-și cu lăcomie și cu plăcere rodul cerșitului...

— Ești ostenit? Uite..., o să mergem acuma să ne culcăm! Cum îl cheamă pe cazacul acela... care ne-a adus aici? ..

— Andrei Cerni...

— Bine zici..., Cerni! Ei..., așa o să'ntrebăm: pe unde-i casa lui Andrei Cerni?... Uite..., că vine un om..., încoace... Da... oamenii de pe aici tare's de treabă... și... îmbuibăți cu de toate... Toată lumea mănâncă numai pâine de grâu...

— Bună ziua..., om bun!...

Cazacul s'apropiă bine de ei și răspunse a lene la închinăciunea moșneagului:

— Mulțumim d-voastră!

După aceea, îndepărtându-și picioarele unul de altul și ațintind asupra cerșetorilor ochii lui mari și fără viață, se scărpină în tăcere la ceafă... Lenca se uită la el cu oarecare grijă... Moșneagul clipind mereu din ochi aștepta să deschidă el întâiu vorba... Cazacul tăcea într'una... În cele din urmă, scoțând limba pe jumătate, încercă să-și atingă vârful mustății... și izbutind își băgă toată mustața în gură..., o molfăi..., o scoase iar afară... Și apoi rupse tăcerea, care ajunsese de nesuferit, rostind cu hotărîre vorbele astea:

— Aide..., trebuie să veniți... după mine... la primărie!...

— De ce?... întrebă moșneagul tresărind... Și parcă tresări ceva și'n inima lui Lenca...

Trebuie... Așa mi s'a poruncit... Urmați-mă!... Le întoarse spatele... și... porni..., dar uitându-se înapoi și văzând, că cerșetorii nici nu s'au clintit din loc, — le strigă cu glas mânios:

— Ce mai așteptați?...

Bunicul și Lenca se sculară repede și se luară după el...

(Va urma)

M Gorki

TIPURI DIN BUCUREȘTI

Vanzator de inghetata

Precupeț de vanaturi

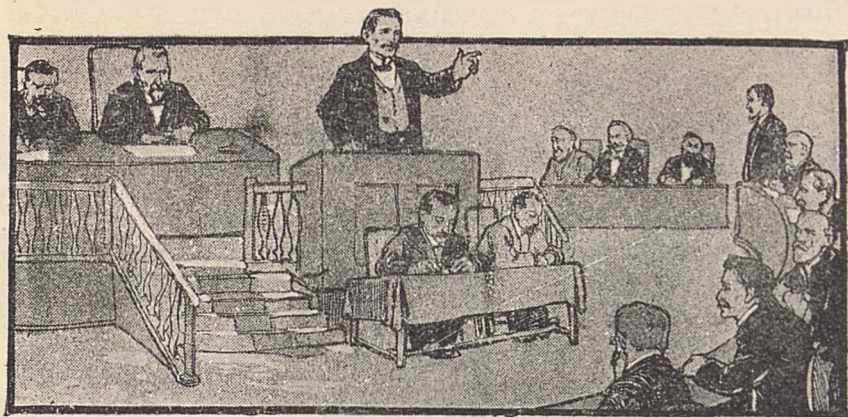
Negustor de fructe

Bragagiu

Sacagiu

CORPURILE LEGIUITOARE

Camera. Ședințele dela 11 și 12 Martie au fost ocupate de interpelări: a d-lui *I. G. Duca*, despre modul cum s'au făcut alegerile, căruia a răspuns d. ministru de interne *Al. Marghiloman*; a d-lui *P. Ioanițescu*, despre înființarea unei secțiuni pe lângă tribunalul din Buzău. I-a răspuns d. *M. Cantacuzino*, ministru de justiție.

La 15 Martie s'a început discuția proiectului de răspuns la Mesagiul regal. Ea a continuat și în ședințele următoare. Au vorbit d-nii: *Victor Filoti*, *Ernest Canano*, *Pompiliu Ioanițescu*, *Const. Bacalbașa*, *Nicolae N. Săveanu*, *G. A. Scorțescu*, *Vigil Arion* și *Al. Marghiloman*.

Terminându-se discuțiile s'a votat proiectul de răspuns în felul redactat de d. *V. Arion*, având următorul cuprins:

Sire,

Adunarea deputaților, recunoscătoare pentru cuvintele călduroase cu cari Maiestatea Voastră a salutat deschiderea primei sesiuni a acestei legislaturi, depune la picioarele Tronului expresiunea devotamentului său neclintit către Acela care a consacrat întreaga Lui viață binelui poporului român.

Sire,

Alegerile generale au permis Țării să-și arate voința ei. Reprezentanții Națiunii sunt fericiți a încredința pe Maiestatea Voastră că vor lucra într'o unire desăvârșită cu Guvernul Maiestății Voastre, al cărui program de reforme va primi din parte-le concursul necesar pentru realizarea lui

Sire,

Adunarea deputaților a primit cu mulțumire încredințarea Maiestății Voastre despre bunele noastre legături cu toate Statele.

Hotărârea cu care România a stăruit de peste un pătrar de veac într'o politică externă cumpătată și liniștită au asigurat Țării încrederea și respectul tuturor. În năzuințele noastre urmărim un scop comun cu toate Statele: menținerea păcei.

Sire,

Adunarea deputaților a luat cunoștință de măsurile ce Guvernul Maiestății Voastre crede menite a îmbunătăți starea economică și socială a Țării.

Aceste măsuri, cari constituiesc un adevărat program de prevedere socială, vor află în noi un sprijin hotărît și statornic.

În așteptarea unei industrii puternice, căreia îi vom da tot concursul nostru, înflorirea populației rurale a rămas în România problema economică de la a cărei cumpătată deslegare atârână progresul întregii Țări.

În această ordine de idei, propunerea Guvernului Maiestății Voastre de a veni în ajutorul țăranilor nevoiași, scutind loturile mai mici de șase hectare de orice dare către Stat, a aflat în toate stratele sociale ale Țării un adânc răsunset și suntem fericiți că realizarea acestei măsuri se va putea face în cursul chiar al acestei sesiuni.

Propunerile pentru sporirea salariului întregului corp didactic, pentru îmbunătățirea stării funcționarilor inferiori dela căile ferate, pentru ieftinirea traiului în genere, dovedesc că politica Guvernului Maiestății Voastre, stăpănită de grija binelui public, poartă caracteristica aceluși spirit de echitate și de ocrotire a celor mici, de care partidul conservator din România a fost în totdeauna condus.

Timpu scurt de care dispunem în această sesiune nu va îngădui Adunării deputaților să se ocupe cu legile pentru vânzarea de pământ la țărani, pentru asigurarea muncitorilor, pentru noua organizare a meseriilor și pentru descentralizarea administrativă.

Aceste legi, menite a desăvârși opera de îmbunătățire socială întreprinsă de Guvernul Maiestății Voastre, vor formă obiectul activității noastre în viitor.

Sire,

Adunarea deputaților simte o adevărată mulțumire că situația financiară a Statului îi permite să acorde, fără să sdruncine echilibrul bugetar, o sumă însemnată pentru întărirea armatei, această forță care întreprinde cele mai sfinte tradiții naționale și care rămâne pentru noi cea mai puternică garanție a unui viitor fericit.

Sire,

Lucrând într'un acord deplin cu Guvernul Maiestății Voastre, inspirați de acelaș gând, mânați de acelaș sentimente, vom desăvârși cât mai grabnic opera ce Țara așteaptă dela noi.

Să trăească Maiestatea Voastră!

Să trăească Maiestatea Sa Regina!

Să trăească Dinastia!

* * *

Senatul. Ședințele dela 11, 16, 17, 18 Martie au fost ocupate de interpelări privitoare mai ales la operațiile electorale. Tot în ședința dela 18 s'a prezentat un proiect pentru modificarea unor articole din legea comptabilității publice.

După ce d. *M. Rachtivan* a citit raportul comitetului delegaților, a dat d. *P. P. Carp*, ministru de finanțe, câteva explicațiuni.

Proiectul are de scop să lămurească oarecari dispozițiuni din legea existentă.

Parlamentul — zice expunerea de motive — punând la dispoziția fiecărui minister prin bugetele de cheltueli, anumite fonduri pentru anumite întrebări, miniștrii nu au dreptul să depășească acele credite pentru nici un motiv.

O asemenea dispoziție este prevăzută și în legea actuală, însă fără o sancțiune precisă. De asemenea contabilii cari ar ordona sume peste credite ce au deschise sunt isbiți de pedepse, însă cu greu se pot aplica, întru cât numai după ce Curtea de conturi ar fi descoperit asemenea ordonanțe, adică destul de târziu, putea să ceară aplicare de pedepse.

Din aceste cauze s'au angajat cheltueli de milioane pe fiecare an în afară de creditele bugetare.

Mai întâiu am făcut răspunzători pe miniștrii de cheltueli ce ar angaja peste creditele ce au la dispoziție sau în afară de ele, prevăzând, în asemenea cazuri, aplicarea art. 4 din legea responsabilității ministeriale.

Pentru contabilii cari ar face ordonanțări peste credite ce au, am prevăzut pedeapsa destituirii, după cererea ministrului finanțelor, și osebît trimiterea în judecată, pentru a i se aplica, după cazuri, amenzi sau și alte pedepse.

Am introdus sistemul preventiv, pentru a înlătură plățile neregulate. Contabilitatea generală a Statului va verifica fiecare extras de ordonanță și nu va da viza de plată decât dacă ordonanțarea s'a făcut în mod regulat. În caz contrariu supune cazul ministrului finanțelor care pe a sa răspundere hotărăște ce trebuie să se facă.

Proiectul s'a votat cu unanimitate de 72 bile albe din 72 votanți.

La 22 Martie s'a început discuția proiectului de răspuns la Mesagiu.

SCRISORI CĂTRE REDACȚIE

Domnule Administrator,

A fost destul ca elevii școlii mele, abonați la neprețuita d-voastră „Albină”, să o primească dela poștă ca apoi să vază și ceilalți, să citească multe istorioare plăcute și acum au cerut și cei de cl. II-a să se aboneze și ei.

Intr'o zi o elevă n'a adus un număr din Albina, să facă schimb cu un alt elev, care dorea să-l citească, spunând că l-a uitat acasă pe pernă, unde a citit tatăl său aseară după ce a venit dela plug. Lucrul acesta m'a bucurat mult, căci numai jumătate din cei 305 elevi prezenți azi în școala mea, să rămâie cu gustul cititului, când se vor face mari și este un bine pentru țară; iar pentru mine o mulțumire sufletească.

Cu prețul redus de d-voastră și cu dezvoltarea spiritului de asociație, ajungem ca cu 5—10 lei pe an, un elev să aibă revista un an și să citească nu numai el, ci și părinții lui.

Azi v'am trimis cu mandat poștal suma de 4 lei, costul abonamentului pe anul al XIV la revista „Albină”, pe care vă rog să o trimiteți, după primirea abonamentului, la următoarea adresă:

Elevii cl. II-a școala primară, tip urban, din com. *Cuza-Vodă*, jud. Ialomița, *Călărași*.

Șt. Popescu
Dirigintele școlii.

L U P I I

Iată, ce ne povesti într'o seară, Toader Zimbru, bătrânul nostru servitor :

— Eram pândar în deal la Obreja. Intr'o seară — iarna — aproape de Crăciun, ieşisem în pădure la pândă. Nici o ţipenie de om nu s'auziă. Vremea eră moale, văzduhul liniştit şi cerul plin de nori. Mergeam încet şi trăgeam cu urechea în toate părţile. Incepuse a ninge cam uşor şi liniştit. Mă abat pe la fântâna Boerului, tai poteca ce iese spre Lămăşeni, dau o raită pe la Dumbravă şi nebănuind nimica o iau domol spre bordeiu. Mă gândeam la ceva lumină, rup un crac uscat de copac care trosni cu un pocnet sec şi-l iau pe umăr. Ningeă tot mai des. Fulgi mari lunecau în aerul întunecat al nopţii şi se aşterneau lin pe pământ. Ajung la bordeiu, aprind un foc bun de găteje, îmbuc ceva şi mă întind alene dinaintea jeratecului. Căldura îmi muië trupul, mă pâli somnul şi aţipii. Intr'un târziu m'am trezit în întuneric; cărbunii potoliţi în spuze să stinsese cu totul. Deschid larg uşa — mă uiţ spre cer. Ningeă mereu. Zăpada ştersese cărările bordeiului; trupurile negre ale copacilor erau străjeri neclintiţi în văzduhul adormit. Un glas îndepărtat de cocoş veniă de undeva dinspre sat, îl auziam aşă ca prin vis, apoi un lătrat de câine, un zăpăit rar pieri în adâncurile văzduhului şi apoi nu se mai auzi nimica. Credeam că-i ziuă, dară liniştea asta grea ca plumbul şi cerul mereu întunecat mă incredinţă că eră miezul nopţii. Sătul de somn, bătut de gânduri, luai cojocul pe umeri, îndesai cuşma pe pe cap, trăsei uşa bordeiului şi pornii spre casă. Eră în puterea nopţii, calea pustie şi ningeă mereu. Satul nu eră departe. Văzduhul adânc şi liniştit mă înfloră, mă înspăimântă. Cât am mers prin pădure, copacii puternici şi liniştiţi îmi ţineau de urât, mă îmbărbătau şi adormiau în mine frica, sfiala. Ies în Calea Mare. Nici o urmă de trecător, ninsoarea acoperise totul. Sus prăpastia mohorâtă a cerului treceă ca o dungă vânătă între marginile întunecate ale pădurei de brad şi piereă în întinderea nedesluşită a şesului, iară jos prostirea albă de zapadă investmântă fără întrerupere poienile şi lanurile adormite în somnul iernei.

N'am făcut câţiva paşi spre Cornul-Şanţului, şi într'un ungher întunecat de brădeţ parcă văd nişte pete ce se mişcă.

Un fior de spaimă îmi fulgeră tot trupul. Simțeam părul măciucă în vârful capului și cușma mi se urcă în sus pe tâmple. Mă siliam să mă încredințez bine dacă frica nu mă înșelă și putui vedea deslușit niște lumini aprinse ce țintiau spre mine. Bătăile inimei erau dese și atât de puternice, că într'un moment socotii că-mi sparg pieptul. Dihăniile, trei la număr, stau înaintea mea. Mă uit și eu la ele prostit de spaimă, gata să răcnesc, să plâng, să-mi ies din minți. Creerii mi se turburau în cap, tâmplile îmi svâcneau puternic, urechile-mi văjiau. Dela o vreme lupii încep a se hârjoni între ei, sar, aleargă, clănțnesc din măsele, se opresc scurt și cu toții mă privesc cu ochii holbați și îngrozitori. Zăbava lor de a mă ospăta îmi mări speranțele și îndrăzneala. Plănuiam să alerg și să mă urc într'un copac și să aștept acolo scăparea de undeva, însă, cel mai apropiat copac eră la câteva obrațe departe de mine. Să fug spre sat iarăși îmi trezeă o speranță care pieriă îndată la gândul că dihăniile m'ar ajunge din câteva sărituri și m'ar da morții, într'o clipă. O mișcare a mea, făcută fără voie, trezi băgarea lor de seamă și cât ai bate 'n palme, mă împresurară din trei părți. Numai drumul spre sat eră deschis. Acum îmi cunoșteam primejdia în toată mărimea ei. O idee îndrăzneată îmi veni în cap: făcui semnul crucii, desbrăcai cojocul, îl aruncai departe în urmă peste șanț, dihăniile năvăliră acolo, iară eu o luai într'o fugă nebună în spre sat. Socot că alergam destul de tare; disperarea îmi îndoise puterile. Am trecut peste ogoare, gropi, șanțuri, garduri și aproape istovit și abia trăgându-mi sufletul, m'am isbit în ușa casei mele. Socot c'am răcnit, am strigat de mi-au dat drumul înăuntru.

La câteva zile după ce m'am trezit, am aflat toată întâmplarea. Dihăniile au fost în scurt timp pe urma mea și au năvălit furioase în ogradă. Câinele meu Hormuz, un dulău voinic și credincios — l-au sfârticat fiarele sub păreții casei fără să-i poată veni cineva în ajutor.

Am stat în pat trei săptămâni. De atunci am rămas beteag din spaimă. Când muncesc așa mai din greu, un junghiu ce-mi stă mereu sub coaste îmi înăbușe răsufierea. Văd bine că de acolo îmi va veni într'o zi moartea. Întâmplarea asta m'a deprins un obicei: Nu pornesc niciodată la drum la vreme de noapte.

Yason.

PENTRU PENSIONARI

În conformitate cu dispozițiunile art. 45 din regulamentul legii generale de pensii cu modificările ei, la primirea pensiei pe luna Aprilie a. e., pensionarii din București sunt obligați să prezinte direcțiunii pensiunilor; iar cei din județe administrațiunilor financiare, un certificat liberat de primăria comunei unde domiciliază, prin care să se constate că sunt în viață, că locuiesc în acea comună, arătându-se strada și numărul casei, și că nu ocupă nici o funcțiune salariată de Stat, județ, comună sau administrațiune de utilitate publică.

Văduvele pensionare, vor dovedi în acelaș mod că sunt în viață, arătând strada și No. casei unde domiciliază, că nu ocupă funcțiune, că nu s'au remăritat și dacă au copii minori se va arăta că sunt în viață, locul unde domiciliază, dacă sunt căsătoriți sau nu, dacă ocupă funcțiune, precum și dacă sunt sub tutela sa, sau a unei alte persoane.

Tutorele orfanilor va dovedi de asemenea că copiii puși sub tutela sa se află în viață, locul unde domiciliază, strada și numărul casei, dacă s'a căsătorit sau nu vre-unul, dacă ocupă sau nu funcțiuni salariate de Stat, județ, comună sau administrație de utilitate publică.

Procuratorii vor trebui să producă certificate cu mențiunile de mai sus în ce privește persoana pe care o reprezintă pentru primirea pensiei.

Sub nici un motiv nu se va liberă vre-un bon de pensie acelor cari nu se vor conforma dispozițiunilor acestei publicațiuni.

TIPURI DIN BUCUREȘTI

Precupeț

Oltean—precupeț de păsări

De pe Domeniile Coroanei

De curând d. Ion Kalinderu, Administratorul Domeniului Coroanei, a fost pe Domeniul Coroanei Domnița din jud. R. Sărat, cu care ocazie a vizitat și școalele, bisericile, banca populară și primăria.

Fiind întâmpinat de mulți săteni, d-sa s'a întreținut cu dânșii despre starea lor, le-a dat diferite povețe asupra economiei și muncii câmpului, și i-a îndemnat să asculte și să caute să se folosească de îndrumările ce li se dau.

La școlile din Pisc, Domnița și Corbeni a distribuit diferite cărți elevilor precum și sătenilor știutori de carte; iar pentru bisericile din Pisc și Domnița a dispus să se cumpere de Administrația Domeniului Coroanei mai multe obiecte necesare serviciului bisericesc. A luat asemenea măsuri să se clădească în satul Pisc un nou local de școală, cu 3 clase, căci cel vechiu nu mai e încăpător.

În sfârșit a dat gratificații cucernicilor preoți și d-lor învățători și a împărțit ajutoare în bani și lemne la mai mulți săteni.

Recensământul trăsurilor

Luni, 22 Martie, orele 8 dimineața, a început recensământul trăsurelor. Cu acest prilej prefectura poliției Capitalei, având în vedere reclamațiunile din ce în ce mai numeroase ce primește contra conducătorilor de trăsură și automobile, a hotărât următoarele:

Se va înmâna proprietarilor de birji carnete de identitate, câte două pentru fiecare trăsură — și după terminarea acestora, li se vor da alte. Fiecare carnet are 100 de foi. Birjarul este ținut, la urcarea unui pasager în trăsură, să-i elibereze o foaie din carnet.

Prefectura poliției Capitalei roagă pe cetățeni să ceară dela birjari aceste foi, refuzând să umble cu birjarul care n'ar avea asemenea carnete.

Fiecare foaie conține numele birjarului și numărul trăsurei precum și tariful. Tot deodată se pune în vedere birjarilor, în aceste carnete, că le este oprit să ceară mai mult decât tariful.

Prin acest mijloc, pe vitor birjarii nu vor mai putea să-și însușească obiectele uitate în trăsură; iar publicul va avea în totdeauna în contra cui să-și facă reclamațiunea, de oare ce înainte uitau numărul birjarilor, și aceștia tăgăduiau, spunând că mușterii n'a băgat bine de seamă numărul.

DIN ZIARE ȘI REVISTE

O lege îmbucurătoare

Bulgaria e într-o sărbătoare și veselie generală, căci miniștrii și deputații, cari fac legile și ocârmuiesc destinele ei, dorind a mări numărul locuitorilor, au adus o lege foarte favorabilă pentru fete, de care fiecare fată până acum nemăritată, leagă nădejdi frumoase. Ca și în alte țări, asemenea și în Bulgaria, sunt mii de tineri, dușmani căsătoriei și cari au rămas burlaci. E natural, deci, că neînsurându-se tinerii, multe fete drăgălașe rămân asemenea nemăritate. Ca să rărească numărul burlacilor și să-i constrângă încâtva la căsătorie, ca să înlesnească măritișul multor fete, țara a adus o lege, prin care burlacii sunt supuși la o dare considerabilă. Această dare să măsoară după starea și veniturile lor, și se începe când burlacul împlinește 30 de ani și durează până la moartea sa. Dacă se căsătorește, această dare se șterge. Burlacii deci, trebuie să aleagă între două cărări, sau se supune la plătirea dării, sau se însoară. Alegerea desigur va fi grea. Să nu ne mire deci de loc, dacă întreaga Bulgaria e în sărbătoare și că toți aceia, cari au conlucrat la întruparea acestei legi, sunt sărbătoriți. E o bucurie generală. Multe inimi în cari s'au strâns nădejdile primăverii, reînvie iarăși, — căci față de o asemenea lege — cine nu ar lega speranțe noi?!

(Deșteptarea)

CĂRTI PRIMITE LA REDACTIE

Dr. *Max. Popovici*, subdirector al Casei Rurale. Colonizări și parcelări, dare de seamă asupra misiunii de studii în regiunile de colonizări din Germania și Ungaria și câteva cuvinte despre comoarele de agricultură Buc. 1911. 89 pag.

EM. GRIGOROVITZA, Scrieri populare

Se află de vânzare la toate librăriile din țară.

Dep. gen. *Librăria Națională, București* Calea Vict. 47).

1. — Chipuri și Graiuri din Bucovina (vol. ilustr.).
2. — Dela Hotare (istorii moldovene).
3. — Schitul Cerebucului (roman istorie).
4. — Povești Răzlețe (Edit. Bibliot. p. Toți).
5. — Oameni Vechi (trad. Edit. Bibliot. p. Toți).
6. — Cum a fost odată (vol. ilustr.).
7. — Peatra Muierii (volum sub tipar).
8. — Negru Vodă (volum sub tipar).
9. — Amintiri (volum în pregătire).

Către abonații noștri

Au trecut deja șase luni din al XIV-lea an. Rugăm dar pe prietenii noștri să ne trimită prin mandat postal costul abonamentului, scutindu-ne de marile cheltuieli ce necesită trimiterea spre încasare a chitanțelor prin postă. Îi mai rugăm să stăruie a face noi abonați, încu-
noștrind pe cei ce ar dori să se aboneze. Că vor primi revista, numai dacă vor trimite odată cu cererea de abonament și costul abonamentului de 5 lei pe an.

Reamintim prietenilor și abonaților noștri, că cine ne face cel puțin **cinci** abonați din nou, pentru anul curent, și trimete banii odată cu numele lor, are dreptul la un abonament gratuit, fie pentru biblioteca școlii, fie pentru parohie, cerc literar, etc.

Pentru elevii și absolvenții de școli primare din comunele rurale, reducem abonamentul la **patru** (4) lei pe an, fie că se abonează unul singur, fie o grupă de mai mulți inși la un abonament. Cererea de abonament în acest caz trebuie făcută prin dirigintele școlii, prin preot sau prin notar. Noii abonați cari ar dori să aibă revista dela începutul anului, să arate aceasta pe cătorul mandatului prin care trimit banii.

În tot cazul, cererea de abonament trebuie neapărat însoțită de plată, altfel nu se va satisface. Abonamentele se fac și se plătesc numai pe un an întreg.

Regularitatea cu care de 14 ani apărem, bogatul material ce am publicat în acest timp și numărul cel mare de ilustrațiuni ce dăm în fiecare număr, sunt o garanție că revista este așezată pe baze solide și că se bucură de sprijinul și de încrederea tuturor.

ADMINISTRAȚIA

LICITAȚIUNI

În ziua de 28 Martie 1911 ora 4 p. m., se va ține licitație publică cu oferte închise și sigilate în localul Ministerului Domeniilor, direcția agriculturii, pentru dărâmarea a 3 latrine, 4 pisoare și a toboganului din parcul Carol I Filaret.

Pentru orice informațiuni, doritorii se vor adresa administrației parcului Carol I Filaret, în orice zi de lucru dela 9—12 a. m. și 3—6 p. m.

— În ziua de 29 Martie 1911 ora 10 a. m., se va ține o nouă licitație publică cu oferte închise și sigilate în localul Ministerului Domeniilor, direcția agriculturii, pentru vânzarea a 19 turnichete de fier și tuci, rămase din timpul expoziției jubiliare.

Aceste obiecte se pot vedea în fiecare zi de lucru între orele 9—12 și 3—6 la administrația Parcului Carol I.

— În ziua de 6 Aprilie orele 10 de dimineață, se va ține licitație publică cu oferte închise în localul prefecturii județului Buzău și la pepenișiera Istrița din acel județ pentru, vânzarea a 546 decalitri drojdii de vin aproximativ, dela pepenișiera Istrița. Această drojdie de vin se poate vedea la pepenișiera sus citată în toate zilele de lucru, orele 9—12 și 3—6.

„STEUA“

Societatea „Steaua“ lucrează pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Membrii înscriși și cotizațiunii plătite (urmare)

Gheorghe Mateescu (Cârlogani, Romanați), 1 leu; Teodor Cepariu (Cârlogani, Romanați), 1 leu; Ioan S. Dumitrescu (Cocorăști, Romanați), 1 leu; Constantin Marinescu (Marunglav, Romanați), 1 leu; Grigorie Constantinescu (Marunglav, Romanați), 1 leu; Ilie R. Popescu (Leotești, Romanați), 1 leu; Nicolae Popescu Ceaușeanu (Căluș, Romanați), 1 leu; Preotul Șt. Popescu (Căluș, Romanați), 1 leu; Gheorghe Ionescu (Dobriceni, Romanați), 1 leu; Dumitru I. Predescu (Oboga, Romanați), 1 leu; Familiei D-tru Ionescu (Vulpeni, Romanați), 1 leu; Chiril Pretorian (Găvănești, Romanați), 1 leu; Constantin Maxim (Racovița, Romanați), 1 leu; Călin Antonescu (Băleasa, Romanați), 1 leu; Ioan Rădulescu (Badovinești, Romanați), 1 leu; Ioan Stănescu (Ungureni, Romanați), 1 leu; Toma Becherescu (Traian, Romanați), 1 leu; Grigore Motoceanu (Vulpenii-Călinești, Romanați), 1 leu; Ioan Clement (Gropșani, Romanați), 1 leu; N. O. Popovici-Lupa (Loco), 6 lei; D-na H. Popovici-Lupa (Loco), 2 lei; D-ra Popovici-Lupa (Loco), 2 lei; Traian Popovici-Lupa (Loco), 2 lei; Mircea Popovici-Lupa (Loco), 2 lei; Titu-Liviu Popovici-Lupa (Loco), 2 lei; D. I. Deică (Dobrovăț), 2 lei; D. I. Filipescu (Becești-Iași), 2 lei; C. I. Dodu (Branăștea-Covurlui), 2 lei; G. Cotea (Moara Grecilor Vastui), 2 lei; Gh. Ghiorguiu (Huși), 2 lei; I. Paschil (Loco), 2 lei; George Cipăianu (Loco), 6 lei; C. I. Dumitrescu (Loco), 2 lei; Chr. Popovici (Loco), 2 lei; Șt. Ilie Vasilescu (Loco), 2 lei; G. Găvănescu (Loco), 2 lei; Protopopescu Teodor (Loco), 2 lei; Fotino Vasile (Loco), 2 lei; Eliza Bărbulescu (Odobesti-Dâmbovița), 2 lei; Gheorghe Gh. Peteanu (Loco), 2 lei; Constanța Gh. Peteanu (Loco), 2 lei; Iulian Gh. Peteanu (Șef de agricol. Alexandria), 2 lei; Maria Gh. Peteanu (Loco), 2 lei; Victor N. Stănescu (Buzău), 2 lei; D-na Elena Chr. Popovici (Loco), 2 lei; N. Brațoșin (Grebăn-R.-Sărat), 1 leu; Pr. Ș. Rădulescu (Pardoș, R.-Sărat), 1 leu; Pr. C. Crăciunescu (Mărgăritești, R.-Sărat), 1 leu; Gh. Dumitrescu (Racovițeni, R.-Sărat), 1 leu; G. Georgescu Ghica (Poenița, R.-Sărat), 1 leu; C. N. Popescu (Chiojdeni, R.-Sărat), 1 leu; I. Dumitrescu (Dumitrești, R.-Sărat), 1 leu; Șt. Demetrescu (Neculele-Jitra, R.-Sărat), 1 leu; El. D. Elefteriu (Chiojdeni, R.-Sărat), 1 leu; V. Dănulescu (Dănulești, R.-Sărat), 1 leu; D. Anghelescu (Băbeni, R.-Sărat), 1 leu; Pavel M. Ionescu (Băbeni, R.-Sărat), 1 leu; Al. Constantinescu (Buda, R.-Sărat), 1 leu; D. G. Rizescu (Sgărieți, R.-Sărat), 1 leu; D-ra Ecat. M. Lupescu (Sgărieți, R.-Sărat), 1 leu; D. Ionescu (Sgărieți, R.-Sărat), 1 leu; I. Andronescu (Sgărieți, R.-Sărat), 1 leu; Al. Raiciu (Buzău), 2 lei; N. A. Ghica (Metelcu, Buzău), 1 leu; Florea I. Stănescu (Scurtești, Buzău), 1 leu; Ion M. Stătescu (Păltineni, Buzău), 1 leu; Stoica Georgescu (Cochirleanca), 1 leu; Ion Moisescu (Scurtești, Buzău), 1 leu; G. Constantinescu (Calimi, Buzău), 1 leu; Constantin Gh. Niculescu (Cătuna, Buzău), 1 leu; Gh. Vlădescu-Albești (Albești, Buzău), 1 leu; N. Gh. Teodorescu (Lapăș), 1 leu; Constantin Boțem (Corbu, Buzău), 1 leu; I. Ivancea (Ceaama, Buzău), 1 leu; Petre Ionescu (Mărunți, Buzău), 1 leu; Al. I. Popescu (Amaru, Buzău), 1 leu; Preot. D. Macinescu (Cotorea, Buzău), 1 leu; Gh. Stănculescu (Corbu, Buzău), 1 leu; Eftimie Măcedoneanu (Buzău), 1 leu; Teodor Vasile (Rușavăț), 1 leu; Niculae Ionescu (Năeni, Buzău), 1 leu.

(Va urmă).

FILIP LINDENBERG

București. — Str. Lipscani, 4. — București.

(Dela 1 August: Str. Smârdan, 15)

SINGURUL MAGAZIN SPECIAL
CU

JUCARII DE COPII

Obiecte frumoase și durabile cu prețurile
cele mai ieftine

Mare depozit de articole de:

PĂCĂLEALĂ, FARSE și SURPRISE, APARATE
SURPRIZĂTOARE DE SCAMATORII

PURGEN

CU RENAME UNIVERSAL. Recomandat de medici în toată lumea pentru
adulti și copii cât de mici. De o eficacitate absolut sigură, singurul con-
tra *constipațiunii, congestiunii și migrenei*, plăcut la gust, nu produce
colici și n'are efecte rele asupra organismului.

— Cel mai economic, cutia cu 25 purgative lei 1.50 —

Rugăm a se refuza
pastilele cari nu
vor avea această

PURGEN
BAYER

inscripție, căci sunt
falsе, vătămătoare și
produc colici

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rate
G. I. Gasehen
Vronțele Duncannon
E. W. H. Barry
Robert Hamilton Lang
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes

Directori: { C. A. Stolz
E. E. Goodwin.

Censeri: Ioan Kalinderu, Demetru Ioan
Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 6 Creta Winchesterstreef.

Sucursala: București. Piața Sf. Gheorghe.

„NATIONALA“

SOCIETATE GENERALA DE ASIGURARE, București

Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955.688.76

Idem format din capi-
tal și alte rezerve „ 1.075.842.60

Total în aur „ 7.052.531.36

Daune plătite 33.000.000

Vice-președinte, A. Bălcoianu.

Dir. general, E. Grunwald.

„NATIONALA“ asigură contra in-
cediului, a „grin'inei“, contra ris-
cului pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca: „cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă“.
Sediul social în palatul Soc. din str.
Doamnei No. 12, București. Repres.
generală în Buc. str. Smârdan No. 4.
Agenții în toate orașele din țară.

CREMA, PUDRA ȘI SĂPUN „FLORA“

nu se vând decât în ambalajul original arătat aci (un sfert din mărimea naturală) și cu următoarele prețuri:

Crema lei 1.50 — Pudra lei 2 — Săpun lei 1.25

Refuzați dar în interesul Do. ca neveritabile dacă vi s'ar oferi aceste preparate în cantități mai mici sau alfel decât în ambalajul original aci arătat și cu etichetele nealınse.

Crema și Pudra „FLORA“ se pot întrebuița fără grijă cât de mult timp, acest fapt e stabilit oficial de institutul de Chimie al Statului, care a constatat la 12 Septembrie sub No. 1.110, că: «Crema și Pudra „Flora“ nu conțin substanțe toxice sau de acele cari printr'o întrebuițara îndelungată pot vătăma sănătatea». — Pomadă de păr „Flora“ neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului; Borcan mare lei 2.50, mic lei 1.75 — Capilogen „Flora“ (apă de păr), curăță mătreața după câteva întrebuițări; Sticla mare lei 3.25, mică lei 2.50 — La nemulțumire se restituie costul pentru oricare din aceste preparate.

PECTOSIN ITEANU

vindecă tusea cea mai rebelă și e preparatu cel mai rațional pentru a trata cu succes bronșitele acute și cronice, tuse convulsivă (măgărească), emfizemul pulmonar etc. Sticla lei 3.— La Drogerii și farmacii.

Hemoferul Iteanu Unul din cele mai puternice reconstituante ale corpului slăbit, mărește greutatea corpului și redă poftă de mâncare pierdută, suveran pentru a combate anemia lipsa sângelui, clorosa, debilitatea generală, dispepsia, constipația, Leucorea (poală albă la femei) Histeria, Neurastenia, Amețelile, Stăbirea memoriei, Limfatismul, etc. Hemoferul Iteanu este autorizat de Onor. Consiliul Sanitar Superior și recomandat de eminenții noștri medici Prof. dr. Balciu, Prof. dr. Leonte, Prof. dr. Negel (Iași) și alții, după experiențele îndelungate.— Prețul lei 4.—

La Drogerii și farmacii.

Nevralgiile cele mai rebele durerile de cap, migrenă, durerile reumatismului acut, articular lumbago, durerile de dinți cele mai tari, mai ales nevralgice, precum și orice dureri provenite din răceală sunt combătute cu deplin succes prin întrebuițarea

Pastilelor Nevralgine Jurișt

Aprobate de Consiliul Sanitar Superior. Prețul unui flacon lei 2.50, o dosă 50 bani. La Drogerii și Farmacii.

ATELIERELE SOCEC & Co., BUCUREȘTI